

Leden 2019

„V té době mi bylo čtrnáct,“ zamumlala Azami, s očima jako by upřenýma do dálky.

Byla v kavárně Funiculi funicula. O této kavárně koluje pověst, že se v ní nachází místo, z něhož se člověk může vrátit do minulosti. Každý rok sem zavítá několik lidí, kteří si přejí udělat právě to. Azami byla jednou z nich.

Jejímu vyprávění naslouchaly Fumiko Kijokawa, Kinujo Mita a Kazu Tokita.

Fumiko pracovala jako systémová inženýrka ve firmě vyrábějící zdravotnické přístroje a Azami byla její starší kolegyně, která po svatbě odešla ze zaměstnání a stala se ženou v domácnosti.

Azami si zakryla obličej dlaněmi a tiše, jako by pro sebe, pronesla: „Až když jsem se ocitla ve stejné situaci, poprvé mi došlo, jak moc jsem tehdy matku ranila.“

Tou stejnou situací měla na mysli, že se ocitla ve stejné roli jako Jumiko. Její partner měl totiž dítě z předchozího vztahu.

„Vaše nevlastní dcera taky vzdoruje?“ zeptala se jí vlídně Kinujo, která až dosud tiše seděla u barového pultu a naslouchala jejímu vyprávění.

Kinujo měla ráda kávu, kterou připravoval majitel kavárny Nagare Tokita, a v neděli v tuto dobu sem na ni pravidelně chodila.

Azami tiše zavrtěla hlavou.

„Dcera mě od začátku oslovovala ‚mami‘...“ řekla a hlas se jí zadrhl.

Fumiko sedící naproti ní a Kinujo u barového pultu mlčky čekaly, až bude pokračovat.

„Promiňte,“ omluvila se Azami za to, že se rozplakala, i když si předsevzala, že plakat nebude. Potom pokračovala ve vyprávění.

„Začala jsem si klást otázku, proč jsem k matce nedokázala být tak laskavá, jako je teď moje dcera ke mně. Proč jsem tehdy tolik vzdorovala a nedokázala jí říct ‚mami‘...“

A právě v tu dobu, kdy jsem o tom začínala přemýšlet, se mi po více než deseti letech ozval otec a řekl mi, že zemřela...“

Azami se znovu zadrhl hlas.

„Myslela jsem si, že jednou přijde den, kdy se jí budu moct omluvit...“

Azami toho litovala. I když tehdy byla ještě dítě, zpětně si vyčítala, jak chladně se ke své nevlastní matce chovala a že ji nikdy nedokázala přijmout.

„Byla jsem hrozná dcera...“

Azami si znovu zakryla obličej dlaněmi a roztrásla se jí ramena.

V kavárně byly slyšet jen její tiché vzlyky a pravidelné tikání hodin.

Cink-cink

Ozval se zvuk kravského zvonce nade dveřmi, avšak Kazu, zřejmě s ohledem na plačící Azami, tentokrát nevyslovila obvyklé „Vítejte“ a jen pohlédla ke vchodu.

Do místnosti vešel Jósuke, vnuk Kinujo.

Byl leden a venku musela být pořádná zima, protože mu mrazem úplně zčervenaly tváře. Měl na sobě péřovou bundu, na hlavě pletenou čepici a kolem krku omotanou šálu, ale z krtašů mu koukala holá kolena.

„Hepčí,“ kýchl. Zůstal stát u vchodu a hlasitě popotáhl nosem.

„Jejda, to už je tolik hodin?“ podivila se Kinujo, když ho spatřila, a pohlédla na troje nástěnné hodiny. Podle těch prostředních bylo krátce před čtvrtou. Jósuke přišel babičku vyzvednout, protože na ně čekal odvoz.

Kinujo se letmo podívala na Azami.

Bude v pořádku? zeptala se pak pohledem Fumiko.

Ta jí odpověděla pomalým mrknutím.

To bude dobré. Jsem tu s ní.

Kinujo přikývla, chytila Jósukeho za napřaženou ruku a sklouzla dolů ze stoličky u barového pultu.